

Від редактора

У червні відзначають своє професійне свято журналісти України. Серед випускників Ніжинської вищої школи багато тих, хто присвятив своє життя служінню публіцистиці. Це Заслужені журналісти України Віталій Пригоровський, Петро Громовий, Володимир Сапон, Олександр Безпалый... і тисячі й тисячі рядових майстрів пера, які працювали чи працюють у сфері масової інформації.

У далекому 2001 році в університеті в Центрі суміжних професій було відкрито спеціальність «журналістика». Більше сотні студентів, зацікавлених цією професією, відточували майстерність володіння словом на заняттях з основ журналістики, редакційно-видавничої справи, редагування, вчилися тому, як бути справжнім журналістом, і, головне, – приносити користь суспільству. Адже колись відомий російський журналіст Леонід Шаров сказав: «Журналістика - це і служба, і творчість, і вистава, і гра: із самим собою, із читачами, з головним редактором, з підлеглими, якщо вони в тебе є. Але коли в тебе виходить дійсно комусь допомогти, лише тоді виникає розуміння особливого сенсу цієї професії».

З нагоди професійного свята з метою продемонструвати, які вміння та навички здобули студенти під час навчання, левова частка матеріалів червненого номера готується випускниками спеціальності «журналістика». Склавши державний екзаме́н, початкуючі журналісти в своєму резюме можуть представити і черговий літній випуск університетської газети, зроблений власними силами.

Від імені редакції бажаємо їм успіху на нелегкій журналістській ниві і пропонуємо читачам звернути увагу на майбутніх «акул пера». А в тому, що вони є серед сьогоднішніх авторів газети – ніскільки не сумніваємося.

НАСТАЛА МИТЬ ПРОЩАЛЬНА...

Вручення дипломів... Ось і настав цей довгоочікуваний момент для випускників. Вам, мабуть, здавалося, що семінари, лабораторні та колоквіуми будуть тривати вічно. Та ось уже серйозні питання бендежать вас – робота, повністю самостійне життя, можливо, для когось – сім'я. Студентські роки – найпрекрасніша пора, яка є у нашому житті. Саме тут ти знаходиш нових друзів, спо-

гади про яких залишаться на все життя, перше кохання, життя в гуртожитку врешті-решт. Уже не потрібно буде нервово чекати важливої контрольної, ходити в обхід університету, щоб випадково не побачити викладача, чию пару проспав, відпрошуватись у вахтера, страждати від нестачі гарячої води та ночами писати курсову чи індивідуальну роботу. Мабуть, я не можу передати всього, що відчувають усі випускники. Адже в кожного відчуття різні. Хтось готовий впевнено вступити в доросле життя, а хтось хоче розтягнути ці останні дні перебування в університеті чи зупинити цю мить.

Та все ж вручення дипломів – це прекрасно, хоча б тому, що ти був студентом. Студент – це окрема каста, окремий прошарок населення. Це стан душі. Я впевнена, що

ці роки згадуються завжди з легкою ностальгієюю посмішкою, усміхненими очима та нотками смутку в голосі. Уже всі проблеми здаються вам несуттєвими, а предмети – не такими вже й важкими.

Вручення дипломів – це путівка в нове життя, незвідані далі. Це старт вільного польоту. Це можливість ще раз посидіти разом з групою, широко поговорити, згадати найяскравіші

Вручення дипломів – це сподівання. На прекрасне майбутнє, на досягнення нових вершин, цілей, на здійснення мрій. Сподівання повернутися колись в університет уже не в якості студента, зустріти своїх викладачів, згадати приємне. Надія на цікаву розмову з однокурсником через кілька років, розповісти скільки цікавого сталося з тобою за ці роки. Сподівання залишитися таким же молодим та юним.

Вручення дипломів – це настанови. Наставни викладачів, кураторів, декана пам'ятати все, чому вас тут навчили, залишатися людьми. Обіцянки стати тим, ким хотів, та залишатися вірним собі та своїм мріям і цілям.

Вручення дипломів – це ти. Ким ти встиг стати за ці роки. Це результати твоїх прагнень. Це тверда основа для повністю реалізованої особистості. Це підтримка, стартова лінія. Чи станеш ти щасливим, залежить тільки від тебе, від того наскільки ти зрозумів себе за ці роки. Я щиро сподіваюсь, що кожен із випускників, не шкодуючи про зроблений вибір і з великим багажем знань та досвіду впевнено та успішно переступить рубіж дорослого, самостійного життя.

Дарина Шпитяк, випускниця спеціальності «журналістика» Центру суміжних професій

моменти, посміяйтесь та пустити в своє серце краплинку смутку, адже розлучається з можливістю бачитися кожного ранку в стінах вашої «альма матер» зі звичними одногрупниками, вдихнути запах рідних стін, послухати, з яким приємним акцентом розмовляє університет. Це останні ваші дні в ролі студента.

Вручення дипломів – це сльози на очах у батьків та випускників. І нехай вони вас не бендежать і не здаються вам дивними, адже в цей момент розпадається єдине ціле на частинки.

УСІ МИ РОДОМ ІЗ ДИТИНСТВА...

Дитинство – це пора казкова: Цікава, добра, золота.

У ньому вічність дріб'язкова, Живе лиш мрія молода!

Коли сонце радісно і гаряче обіймає кожного навкруги і небо дарує свою чистоту, приходить літо. І саме в перший день літа ми відзначаємо Міжнародний день захисту дітей – прекрасне свято радості й одвічної надії. Адже саме в дітях ми хочемо бачити здійснення своїх мрій і сподівань. Прагнемо, щоб вони росли здоровими і радісними, прославили свої родини та рідну землю. Мабуть, недаремно із 365 днів року для дитячого свята обрали саме цей літній день – 1 червня – як перша сторінка чарівної дитячої казки. У ній буде все: подорожі, розваги, веселі походи та запальні пісні...

Цей день нагадує суспільству про те, що діти також є його хоч і маленькими, але повноцінними громадянами, які потребують захисту і підтримки.

Напередодні цього свята студента Ніжинського державного уні-

верситету спільно з НММГО «Клуб «АртМодельСтудія» провела благодійну акцію біля сходів славетного Гоголівського корпусу. Серед запро-

шених гостей цього святкового дійства були й вихованці Ніжинського обласного притулку для неповнолітніх, яким студенти університету та представники громадської організації подарували справжнє свято: можливість пофотографуватися напам'ять на фоні білосніжних

колон у чарівних капелюшках з лекції «Сад казкових мрій», отримати солодкі подарунки, взяти участь у конкурсі малюнків на асфальті, у танцювальному флеш-мобі, подивитися виступи кращих дитячих колективів міста і просто насолодитися яскравим, по-справжньому дитячим святом.

Кожна дитина має бути щасливою, радіти життю, і наші студенти уже не перший рік підтримують дитячий притулок та дарують часточку своєї душі дітям, які так рідко посміхаються. Я впевнена, що допомогти їм може кожен з нас, головне – зробити перший крок. І якщо ви не можете подарувати щось матеріальне – подаруйте свою увагу і турботу. Адже ці діти мають мрії та надії, радіють простим життєвим дрібницям, ласкавим словам, турботі.

Тому прошу – давайте частіше відкривати своє серце назустріч Добру!

Катерина Шевченко, випускниця спеціальності «журналістика» Центру суміжних професій

Про копірайтинг, інформаційні технології та журналістику (деякі роздуми з нагоди Дня журналіста)

Найпершою ознакою, яка відрізняє людину від тварини, є прагнення пізнавати щось нове, тобто отримувати й аналізувати інформацію. Але не завжди реципієнти вміють правильно аналізувати те, що їм повідомляють. Тому перед журналістами постає проблема об'єктивно висвітлювати події та факти. Журналіста теж можна назвати «скульптором людських душ», адже своєю діяльністю він має значний вплив на свідомість людей та формування в них духовних цінностей.

У наш час інформаційні технології досягли надзвичайно високого рівня. І тому діяльність засобів масової інформації перебуває на службі правлячих структур. Послуги журналістів продаються. Нещодавно мене зацікавив такий спосіб заробітку як копірайтинг, в інтернеті навіть існують спеціальні сайти, на яких можна виконувати замовлення й отримувати за

це кошти. Ціна тексту залежить від кількості знаків та рівня складності матеріалу. Треба, наприклад, бути фахівцем з будівництва, мати знання з медицини чи бути в курсі тенденцій світової моди. Ще послугами копірайтера користуються розробники сайтів. Особисто в мене викликав відразу такий вид копірайтингу як створення рекламних текстів. Фактично треба впливати на свідомість людей, створюючи яскраві лозунги, які, як не дивно, працюють. Я навіть необдуманно підписалась на тренінг з цього ремесла, відео з якими мені тепер регулярно присилають на електронну скриньку. На фоні мальовничої природи жвавий пацанчик (на обличчі так і свігиться споживацький лозунг: «Жизнь – прекрасна») розповідає як написати той чи інший текст. Я подивилась лише кілька відео, а потім почало нудити. Але відписуватись від розсилання не збираюсь. Хай

далі шлють свої записи й листи з особистими звертаннями на зразок: «Світлана, ви можете продати мешок картошки» або «Світлана, давайте поплачемся в жилетку». Найоригінальнішим був лист, який я отримала під час роботи над дипломною: «Світлана, через шість годин ви сторижете!» Ось така весела журналістика буває, ще з елементами НЛП.

Але ж справжній журналіст повинен бути чесним. А таким важко залишатись, коли потрібно заробити копійку. Мабуть, щира журналістика, як письменство, можлива лише тоді, коли пишеться від душі. Тому бажаю всім колегам натхнення й цікавих матеріалів, які б приносили користь суспільству, а совість журналіста після їх написання залишалася чистою.

Світлана Коровченко, випускниця спеціальної «журналістика» Центру суміжних професій

ВІД СТУДЕНТА НДПІ – ДО ПРОФЕСОРА НДУ

Професор, завідувач кафедри хімії відзначає свій оприлюднити: світ побачив тридцятилітній ювілей, ла збірка поезій «Акварели про нього як про науковця, души» Володимира Ветрова керівника, викладача, гово- (псевдонім автора). У ній зібрані кращі твори ювіляра за сьогодні хотілося відзначити кілька десятиліть: це й інше одну грань ювіляра, про яку мало хто знав: виявляється Володимир Володимирович майже усе своє життя писав вірші, що називається до 200-ліття Ніжинської ви- «шухляду». І лише напере-

ДО ЮВІЛЕЮ НІЖИНСЬКОЇ ВИЩОЇ ШКОЛИ

Його білим лебедем звати,
Або «Alma mater», «Величний».
Він в пиші одягнений шати,
Бо відтепер – двохсотрічний,

А білі колони, як крила,
Розправив до неба блакиті,
І є в ньому велич і сила,
Яка так потрібна освіті!

Буремні століття злетіли –
Він бачив і радість, і війни,

Та з надр життєдайної сили
Усіх пригортає в обійми

Чарівних своїх приміщень,
Де вчився і Гоголь Микола,
Й робилося стільки освічень,
Що нам не забути ніколи,

Кого білим лебедем звати,
А ще «Alma mater», «Величний»...
Він знову одягнений в шати,
Бо відтепер – двохсотрічний!

Сповнений власної гідності, справжньої вихованості, якій суперечить різкість та надмірність... Саме таким щоденно бачать колеги та студенти завідувача кафедри хімії доктора хімічних наук, професора Суховєса Володимира Володимировича.

Сьогодні йому 60. А здається, ще зовсім недавно юним першокурсником прямував коридорами славетного навчального закладу відвідувати лекції, лабораторні, складати сесію...

З першого курсу Суховєс В.В. брав активну участь у суспільному житті факультету та інституту. Так, він чотири роки очолював Студентське наукове товариство, входив до складу комітету комсомолу інституту, активно займався наукою. Його успіхи в навчанні, науковій та суспільній роботі не раз заохочувалися ректоратом: студент В.Суховєс був нагороджений грамотою ЦК ВЛКСМ, заносився на Дошку пошани міста та інституту, декілька років був Ленінським стипендіатом тощо. Після закінчення вузу за навчальні та наукові досягнення був направлений на роботу асистентом кафедри хімії НДПІ і рекомендований Вченою радою інституту до вступу в аспірантуру Відділення нафтохімії Інституту фізико-органічної хімії АН УРСР.

Для майбутнього професора навчання в НДПІ імені М.В.Гоголя стало школою майстерності та підґрунтям для становлення майбутнього науковця. І, як свідчить сам Володимир Володимирович, доля не раз зводила його з талановитими наставниками та вченими, а саме: Домбровським А.В., Барамом О.М., Лукашовим С.М., Кочергою І.І., а згодом – Безменовою Т.Е., Ковтуном Г.О. та іншими педагогами і науковцями.

Але не лише співпраця з багатьма науковцями різних поколінь, а скоріше бажання вчитися, щоденна наполеглива праця, відповідальне ставлення до викладацької майстерності зробили Володимира Володимировича людиною творчою, такою, що досягла

високих наукових та педагогічних звань і нагород. Володимир Суховєс відомий науковець, у залуку якого велика кількість наукових доробок, серед яких патенти та винаходи, впроваджені у виробництво. Він є автором понад 300 друкованих праць, серед яких монографії, навчальні посібники, науково-практичні розробки. Але не лише цим пишається наш ювіляр, а ще й створеною ним науковою школою. Під його керівництвом захищено 3 кандидатські дисертації викладачів факультету: це доцент кафедри біології, декан природничо-географічного факультету Сенченко Г.Г., доцент кафедри хімії Москаленко О.В., доцент кафедри біології Приплавко С.О. Крім того, Володимир Володимирович брав участь у науково-

му становленні доцентів С.А.Циганкова, В.М.Гавій, О.В.Суховєса, викладача кафедри Швидко О.В. та інших. На сьогоднішній день він є керівником дисертаційних досліджень аспірантів та здобувачів. Створена ним науково-дослідна лабораторія є першою сходинкою для тих, хто з гідністю презентує хімічну освіту Ніжинської вищої школи у провідних науково-дослідних інститутах НАН України.

Але в чому сенс роботи педагога і науковця? На це риторичне запитання Володимир Володимирович завжди наводив слова Нобелівського лауреата з хімії Семенова М.М.: «Якщо ти зумів виростити вчених, особливо таких, які багато в чому перевершують тебе, які перетворюють розпочату твою справу в новий фронт великого розділу науки, коли колишні учні збираються навколо тебе, розповідаючи про свої успіхи та невдачі, і, як ото коліс, радяться з тобою... Ти радієш їхнім досягненням не менше, ніж коліс радів своїм власним. Ти відчуваєш, що потрібний їм, пишаєшся успіхами колективу, що створив разом із ними за довгі роки життя».

І сьогодні Володимир Володимирович працює так само напружено, як і на початку свого шляху – така ж вимогливість до себе, самодисципліна, таке ж постійне прагнення чогось нового, така ж чесність і порядність. Сьогодні він у пошуку нових наукових напрямків роботи кафедри хімії.

Прийшла зрілість, але немає самозаспокоєння, нема бажання зупинятися. Він, як і завжди, іде назустріч людям, любить та поважає їх, за що має ширшу повагу від студентів та колег.

Величезний талант наукового передбачення та наукового керівництва, неабиякий дар аргументації, гострий та світлий розум... Все це притаманне Володимирові Володимировичу. І побажання тільки одне – здоров'я і... так тримати!

Колектив кафедри хімії

У ПОШУКАХ ІСТОРІЇ

Щорічно студенти Ніжинського державного університету ім. Миколи Гоголя, історичного факультету, проходять археологічну практику, та з цікавістю займаються розкопками, які проводяться в Ніжині, Новгород-Сіверську, у гетьманській столиці Батурині та біля села Шеставиця. У них беруть участь усі бажаючі, зокрема, першокурсники історичного факультету, для яких археологічна практика є обов'язковою; студенти, які за власним бажанням відвідують археологічний гурток; а також – старшокурсники, які вступають до магістратури за спеціальністю «археологія», що відкрилася цього року в Ніжинському державному університеті імені Миколи Гоголя на території Новгород-Сіверська.

Нещодавно пройшла виставка «Нові археологічні дослідження Чернігівщини» до Міжнародного Дня пам'яток і визначних місць у Чернігівському історичному музеї імені В.В.Тарновського, яка презентувала матеріали розкопок польового сезону 2012 року на території Чернігівської області. Серед її учасників були представлені результати дослідження експедиції Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя на території Новгород-Сіверської.

Для того, щоб більш суттєво дізнатися про історичну спадщину нашого краю та археологічне життя нашого університету я звернулася за інтерв'ю до викладача Ніжинського державного університету, керівника археологічної експедиції в Новгород-Сіверську та Ніжині, кандидата історичних наук, доцента кафедри всесвітньої історії Кеодуна Івана Станіславовича, який 2012 року захистив дисертацію з теми власного археологічного дослідження «Новгород-Сіверський та його округа в X – XIII ст.».

– Доброго дня, Іване Станіславовичу! Мені як випускнику історичного факультету і студентки, яка теж проходила археологічну практику, було б цікаво дізнатися, як же зараз, проходить археологічна практика, та які майбутні плани експедиції?

– Доброго дня, Тетяно! Мені теж, дуже приємно зустрітися з колегою по цеху. Що ж справи у нас ідуть дуже добре. Проїшломайже вісім років з дня першої археологічної експедиції в Новгород-Сіверську. Спершу хочу відзначити, що в цьому році вона стала міжнародною, участь в якій брали дружні народи - Польща, Росія (Брянський університет). Після практики нас запросили до Польщі в м.Конін, де ми разом проводили дослідження. В цьому році експедиція в Новгород-Сіверську тривала два тижні, до складу експедиції входило понад 50-ти чоловік. Роботи проводились на дитинці давньоруського міста Новгород-Сіверська. Загалом усе пройшло чудово. На даний момент проводяться багато виставок. У квітні проводилася виставка в музеї Тарновського з пам'яток історії. Чергова виставка проводилася з 18 травня

в Новгород-Сіверську. Роботи експедиції розглядалися на трьох міжнародних конференціях. У цьому році планується роботи з 1 по 14 липня, чекаємо на поляків і студентів Брянського університета, та радує й ще те, що цього року до нас приєднаються наші магістранти.

– Розкажіть про важливі історичні знахідки під час розкопок?

– Серед знахідок польової практики за 2012 року хочеться відзначити найбільш цікаві – п'ять золотих дукатів. Також, під час розкопок на території Новгород-Сіверська, був знайдений незвичайний культовий предмет кінця X – початку XI ст. – вирізана з рогу невелика копія вістря списа з прокресленим на одному з боків хрестом. Форма такого списа з'явилася у франків IX – X ст. і була подарована імператором римської імперії польському королю на честь прийняття християнства в 966 році. Тому

без сумніву, що даний список відноситься до предметів, які пов'язані з ритуалами і культами загалом християнських вірувань, що підтверджує зображення христа на вістрі. Унікально і те, де була знайдена дана знахідка: у двоповерховій споруді кінця X ст., яка на другому поверсі опалювалася глинобитною піччю, а на першому вогнищем, що було складене з шматків залізної руди. Окрім описаної споруди, було досліджено, ще дві давньоруські та дві пізньосередньовічні споруди. Ось такі у нас цікаві знахідки!

– Ви не раз розповідали Іван Станіславович, як ви зацікавились археологією. Це ваше призначення і дитя, яке ви створили і продовжуєте розвивати. І один із них це Ніжинська експедиція. Розкажіть про дослідження старого міста Ніжина?

– Так! Археологія для мене – це не лише улюблена справа, це частина мого життя. Після закінчення університету, я зацікавився в історичному плані дослідженням давньоруського міста Ніжина. Археологічні розкопки – дуже важлива справа особливо для нашого літописного міста Уненіж (суч. Ніжина). Наша експедиція організовує археологічні дослідження в м. Ніжин з 2004 року. Цього року експедиція розпочнеться з 17 по 30 липня. Плануємо працювати у районі ур. Комуна, будемо розкривати залишки укріплення Давньоруського Уненіжа, що сподіваємось принесуть досить цікаві результати, як в науковому плані, так і нові

враження нашим студентам. Паралельно проводимо нагляд за земельними роботами всією територією міста. Під час розкопок минулого року було знайдено: вістря, стріли, пряслице, ножі, різного роду кераміка. Нашими дослідниками у центральній частині міста (а саме на території району так званих «П'яти кутів») виявлено нове давньоруське поселення. Будемо сподіватися, на нові відкриття і в цьому році.

– У розмові Ви згадували про поїздку до Польщі. Ваші враження від неї?

– Це неймовірно враження! Оскільки – це чудово: відкрити для себе нові місця, побачити нову країну; це і спілкування із зарубіжними колегами, знайомство з другою методикою. Нам було цікаво разом, працювали загалом над пам'ятками римської епохи. І взагалі дуже прекрасно провели час.

– Розкажіть про атмосферу практики: чи подобаються студентам археологічні експедиції?

– Життя археологів-студентів дуже цікаве та різностороннє. Такіх вражень вони ніде більше не отримують. Як кажуть «краще один раз побачити, ніж сотню раз почути». Але

для нас це робота і відповідальність (по-сміхнувся, а потім важко видихнув)... За ними тільки «глаз да глаз»... Хочу сказати, що археологічна практика завжди проходить весело. Для студентів-першокурсників ми проводимо ритуал посвяти в археологи, для них це свято і дещо таємниче дійство. Ось і ви приєднуйтеся до нас, ми всім раді.

– Дякую, Іване Станіславовичу! Неодмінно скористаюся Вашим запрошенням, бо в мені ніколи не помре дух археолога. Бажаю і Вам успіхів у нелегкій науковій справі.

– Нехай щастить! До зустрічі!

Тетяна Борисенко, випускниця спеціальності «журналістика» Центру суміжних професій НДУ

На фото: студенти НДУ на археологічних розкопках

Чарівні моменти навчання!

Ви пам'ятаєте закінчення кожного навчального року: світить яскраве сонце, манять своїми прохолодними водами річки та озера, останні дні сесії, всі тортури позаду і... ПРАКТИКА! І мрії про такий бажаний відпочинок залишаються лише мріями, і з важким серцем студенти вирушають на практику. Але... виявляється, що під час навчальної практики теж можна відпочити, збагатитися новими враженнями, морем позитивних емоцій.

Навчаючись на природничо-географічному факультеті Ніжинського державного університету, я, дорогий читачу, можу з впевненістю сказати, що практика – це одна з чудесних і захоплюючих частин навчального процесу. І думаю, що люди, яким це знайомо, зі мною погодяться.

Одним з таких чудових моментів є практика на Кримському півострові. Розбивши табір в мальовничому селищі міського типу Коктебелі, всі студенти ринули до Чорного моря. Дівчата милувались хвилями, які омивали втомлені ноги. Хлопці ж, не витримавши шаленої спеки,

плавали та раділи події, на яку чекали цілий навчальний рік. Нарешті нахлинуло почуття майбутніх екскурсій, пляжів, моря, сніданків та вечерів на кострі, запальних туристичних пісень біля вогнища і, звичайно, незабутня подія минулого літа – «Євро-2012»!

Кожен день був насиченим. Ми відвідали відомий газлений вулканічний масив Карадаг на території якого створений Карадазький природний заповідник. Це єдиний древній вулкан, що зберігся в Східній Європі. Схили Карадагу утворюють славетний «Профіль М.Волошина».

Максиміліан Олександрович Волошин – художник-пейзажист. У Коктебелі є його будинок, де він з провів своє дитинство. У свій час тут проходили літературні вечори, на яких бували відомі особистості, такі як Анна Ахматова та Микола Гумільов. Цей

дім-музей ми теж відвідали, тут збереглося багато картин та ціла бібліотека.

Усім без винятку сподобалася морська прогулянка на яхті до славетних Золотих Воріт, де ми мали можливість скупатися у відкритому морі в прозорій блакитній воді.

Дорогою з Коктебелю до Феодосії можна милуватися великою кількістю чудових виноградників, які знаходяться в долинах і поступово тягнуться до гір.

Приїхавши до Феодосії, наша група побувала в двох легендах. Одна з них – Національна картинна галерея імені Івана Айвазовського. Він, виявляється, не тільки художник-мариніст світового рівня, а ще й відомий меценат. Його дім, який був спроектований ним же, став музеєм, і за заповітом картини ніхто не має права нікуди вивозити. Його пейзажі зачаровують своєю красою і величчю, адже їх творець за допомогою

фарб та пензля геніально передавав всю силу морської хвилі. Ця галерея славиться і за межами нашої України, адже тут зібрано близько 12 тисяч творів мистецтва.

Другою ж легендою міста є музей Олександра Гріна, який є своєрідним будинком-кораблем, де кожна кімната є каютою.

Олександр Грін (справжнє ім'я — Олександр Степанович Гриневський) – російський письменник, представник романтичного реалізму, революціонер. Він написав безліч творів, найвідомішим з яких стала повість-феєрія «Пурпурові вітрила». За мотивами деяких його творів були зняті фільми.

Щасливі та задоволені ми – студенти НДУ, поверталися до табору в Коктебелі, який за дні практики став таким рідним... І знову ніжились на кримському сонці та плавали в водах Чорного моря.

Повертаючись до Ніжина, кожен із нас згадував свої чудові моменти та прекрасно та з користю проведений час. У кожного був свій найкращий спогад та весела історія. Сидячи в аудиторії і згадуючи практику, всі дуже хотіли б повернутись у цю казку.

Після цієї поїздки з нетерпінням чекаємо наступного чудового моменту навчання – Карпатської практики, яка вже не за горами!

Катерина Шевченко, випускниця спеціальності «журналістика» Центру суміжних професій

ЯК ВІДПОЧИВАЮТЬ СТУДЕНТИ, АБО ПРО ДАРЕМНУ ТРАТУ ЖИТТЯ

Коли я попросила свою товаришку Іру розповісти, як вона відпочиває, то вона засміялася і сказала, що про відпочинок тільки мріє. Адже дівчина навчається на першому курсі, хоче чогось досягти в цьому житті, не висіти тягарем на шії батьків, а отримувати стипендію. Совісність, відповідальність не дають їй можливості повноцінно відпочивати. Ще Іра вважає, що добре навчання сприятиме їй в майбутньому знайти своє місце в житті. «Бідна дитина, – думаю я про себе, – все одно диплом у нашій державі нічого не вартий». Я ж, така сама студентка, хоча й скептично ставлюся до сучасної системи освіти, але вважаю, що відпочивати мені гріх. Адже хоча б заради того, щоб я отримувала стипендію, інші люди поповнюють казну держави, тяжко працюючи. Мою ж «працю», яка полягає в прочитанні текстів та вивченні правил, корисною для суспільства не вважаю. Хоча на це йде дуже багато часу та сил, але немає нічого абсурднішого, ніж розмальовування конспектів кольоровими ручками, тому хоча б від цього я вперто «кошу». А щоб не бути «задротом», а свідомо сприймати все те, що мені доводиться вивчати, хоча б для мінімального розумового розвитку, я захоплююсь філософією та психоаналітичними дослідженнями. Це, мабуть, і є мій відпочинок, котрий мої друзі вважають тяжкою працею, а

мене трудоголіком, якому треба як мінімум пам'ятник на Марсі поставити. Я ж проїдаю державні кошти, а сама розважаюсь дослідженням літератури і жахаюсь власних висновків про те, якими хворими на голову бувають творці прекрасного, якими продавцями насправді є більшість письменників та поетів, і лише одиниці з них були справді чесними людьми.

Будучи студентами, ми знаходимося у такій собі зоні комфорту. Більшість взагалі втрачає за роки навчання, як це не парадоксально, будь-які навички виживати. Знаю таких особистостей, які старанно навчалися, а тепер мучаться без роботи й сидять на шії батьків. Але це ми поговорили про трудоголіків, відмінників, які не мають часу на відпочинок та про те, що іноді найкращий відпочинок – зміна діяльності.

Є ще один вид відпочиваючих студентів. Їх можна побачити щовечора (особливо в п'ятницю) на лавках під корпусами університету. А зранку (десь години о четвертій-п'ятій, поки ще не вийшли прибиральники), якщо прогулятися територією нашого славетного ВУЗу, якою ходили Гоголь і Гребінка, Збанацький та Гуцало, можна побачити картину маслом по хлібу: банки з-під енергетиків (мабуть, щоб мозок отупілий краще варив та язик до піднебіння не прилип), пакети з-під чипсів, та

тару, в якій нещодавно знаходилась горюча рідина, а ще (слава сексуальній революції!!!) гумові вироби. Коротше, святя на честь Діоніса непогано проходять у студентів. Вони вміють організувати класні вакханалії, на які витрачаються шалені кошти. Уявляєте, до чого дожилися, студенти гублять себе за власні гроші!!!!!! І хто винен? Мабуть, постколоніальне розщеплення душ, які втратили всі цінності і живуть за нав'язаним принципом: «Життя – коротке! Треба спробувати все». Багато хто не додумується, що краще поїхати на екскурсію (до речі, профком університету регулярно організовує такі заходи) чи сходити до театру. Мало не щотижня книгарня «Масква» проводить цікаві зустрічі з мистецькою елітою, але більшість студентів це не потрібно.

Ось так даремно витрачають свої найкращі роки студенти. Мабуть, треба змінювати нашу систему освіти. Адже якби вони мали можливість заробляти на себе, а не висіти на шії батьків та держави, то були б свідомішими відносно того, що творять. А так: студентські роки – найкращі. Така собі зона комфорту на 4-5 років, яка для деякого перетворюється на путівку на шлях деградації.

Світлана Коровченко, випускниця спеціальності «журналістика» Центру суміжних професій

Крізь терни до зірок

Цей навчальний рік був знаменний для вихованців літературної студії Ніжинського державного університету. Причому вихованців різних поколінь. Поет Леонід Горlach став лауреатом Національної Премії імені Тараса Шевченка в галузі літератур; твори прозаїка Любов Понамаренко розглядалися Шевченківським комітетом і пройшли три тури; Олександр Забарного прийнято до Національної спілки письменників України і у квітневій дні відзначено Міжнародною літературною премією ім. Миколи Гоголя «Триумф» за його письменницьку творчість; відцимів шостий Всеукраїнський поетичний фестиваль «Гоголівка» – серед лауреатів і вихованці студії. Безперечно мені, як журналісту, було цікаво зустрітися з керівником легендарної студії, яка в 2012 році відзначила своє 80-річчя, але, на жаль, це не вдалося. Виявляється, ось уже 2-й рік студія працює без керівника. Її проводять самі студенти, точніше староста студії, магістрантка Вікторія Кривенко. Але вже в цьому році вона закінчує вуз! Що ж далі?

Стурбована цією проблемою, я звернулася за роз'ясненням до декана філологічного факультету члена Національної спілки журналістів та Національної спілки письменників України доцента Олександра Забарного.

– Доброго дня! Дозвольте скористатися нагодою привітати Вас із отриманням Міжнародної премії, та задати декілька запитань, що турбують. Мова піде про долю літературної студії та творчу перспективу молодих поетів, які у переважній більшості навчаються на вашому факультеті?

– Дякую, Тетяно, за привітання, але почну із головного. Доля літературної студії турбує не

лише Вас, але й усю мистецьку та творчу громадськість нашого університету. Після того, як старший викладач кафедри української літератури поет Олександр Гадзинський пішов на пенсію, студія лишилась без керівника. На кілька засідань студії приходив я, згодом старший викладач Тетяна Сидоренко, яка також причетна до процесу творення художніх текстів, але в основному засідання студії відбувалися стихійно. Щоправда перед фестивалем «Гоголівка» робота дещо активізувалась, адже всі студійці брали участь в організації фестивалю. Але питання щодо керівника лишається актуальним.

– Який же вихід?

– Ректорат університету знає про існуючу проблему, адже питання піднімалися на зборах трудового колективу університету, Вченій раді університету. Але їх

можна зрозуміти: сьогодні міністерством фінансується лише захищені статті бюджету університету, тобто заробітна плата викладачам і стипендія студентам. Якусь частину виділяють на комунальні послуги, але ця частина зовсім незначна. Решту витрат університет погашає за рахунок коштів і заробляє сам. А тому цілком закономірно, що першорядними стали проблеми: як пережити зиму? (розрахуватися за все зростаючі ціни за опалення та освітлення); як утримати в належному стані гуртожитки? Як забезпечити роботу університетської їдальні, в якій харчуються студенти тощо. Якщо додати до цього ще і процес скорочення кадрів, який триває, то стає зрозумілим, що зайвих коштів в університеті немає.

Проте ректор університету, професор Бойко О.Д. – людина сама творча (любить хорошу поезію, сам віршує, майже професійний фотохудожник). То він розуміє, наскільки важливим є питання керівництва студії і обіцяє знайти шлях до його вирішення. Будемо сподіватися, що вона буде вирішена.

– А кого Ви бачите на чолі літературної студії? Адже відомо, що керівник студії не лише редагує та править початківців. Історія вузу та студії красномовно довела – керівник формує світогляд письменників, творчо згуртовує їх, а можливо навіть і створює власну творчу школу?

– Цілком згодний з тобою, Тетяно. Як свідчить історія Ніжинської вищої школи, як правило, керівники студії були людьми неординарними, творчо самобутніми, бо тільки справді

самобутня постаць може сформувати творчу особистість. А тому була в повоснні роки студія Сайка, яка подарувала українській літературі Олексу Ющенко, Віктора Тепелченка, Андрія Бураку, Йосипа Дудку, Дмитра Куровського. Була студія Дмитра Королевича (Лесь Гомін), яку згодом очолив доцент, а нині доктор філологічних наук, академік, Шевченківський лауреат Дмитро Навляйко. Ця студія виховала для України Євгена

лов» Ольга Роляк, Тетяна-Марія Литвинюк, Олег Єршов, Ярослав Гадзинський. А далі пішов час самоуправління...

– То можливо Олександр Вадимович настав час Вам, як письменнику очолити роботу студії?

– Та я і не відмовлявся, як би не робота декана. Не можна поєднувати ці дві важливі в організації питанні посади, інакше не буде ладу ні в чому. Я думаю питання керівника можна ви-

рішити. Адже в Ніжині сьогодні проживають письменники Анатолій Шкуліпа, Тетяна Вінник, той же Олександр Гадзинський. По доброму дивус і Тетяна Сидоренко, яка щойно видала свою четверту книгу. Просто дуже необхідно, щоб на цю посаду прийшла людина небайдужа.

– І останнє запитання, Олександр Вадимовичу, які Ваші думки щодо творчості сьогоднішніх членів літературної студії? Чи співзвучна їхня муза з вашою?

– Дякую за запитання (посміхнувся, а згодом, подумавши)! Мова вже йде не про музи. Щастя мати музу дароване молодим...

Скоріше мова іде про Пегаса... Мій Пегас більш витривалий, загартований в боротьбі, не боїться вибухів і кононади, якщо потрібно і в плуга впряжеться...

Їхні ж коні ще молоді, необ'їздені, а в декого ще зовсім лошата. Ну добре досить символіки. Якщо говорити серйозно, то це зовсім інше літературне покоління і воно цікаве по-своєму. Я люблю ходити до них на студію, бо заряджаюся їхньою енергетикою, їхнім оптимізмом...

Люблю не ординарне мислення Андрія Миколаєнка і його інколи шокуючи поетичні рядки. Мені здається в нього є майбутнє. Люблю ліричність поезії Вікторії Кривенко, щирість і сонячність думок Дар'ї Москаленко, вдумливу і актуальну поезію Оксани Мазко.

Роблять свої перші кроки у підкоренні поетичного Олімпу Катерина Сафрингіна та Мирослава Годунок. Хай їм щастить на цій нелегкій дорозі. Божа іскра таланту в них є. Пише тексти Євген Черевко – цікавий хлопець, вмільний виконавець співаної поезії. Пише російською та маємо надію, опанує й українську. А зрештою, всіх розсудить час. Саме він визначас, хто справді залишиться в літературі. Я ж бажаю молодим авторам творчого злету.

– Дякую, Олександр Вадимовичу, за інтерв'ю. Сподіваюся, що ми продовжимо нашу розмову про перспективи літературної студії Ніжинського державного університету ім. Миколи Гоголя з новим керівником студії.

– Дай Бог!

Тетяна Борисенко, випускниця спеціальності «журналістика» Центру суміжних професій

Гуцала, Анатолія Давидова, Леоніда Горлача, Володимира Мордана, Віктора Вовка, Анатолія Мойсієнка, Петра Пулінци, Олександра Самійленка, наших відомих літературознавців, професорів Олександра Ковальчука та Павла Михеда.

Потім настала ціла епоха студії Сердюка... Член Національної спілки письменників України, критик Павло Сердюк виховав для української літератури більше двадцяти професійних письменників. Чого варті твори Любові Понамаренко, Володимира Сенцовського, Володимира Сапона, Анатолія Шкуліпи, Миколи Луговика, Олекси Нестеренка. А якщо додати сюди усіх тих, хто захоплювався поезією та літературною творчістю і за для цього відвідував літературну студію, то кількість піде вже на сотні. Так тривало майже два десятиліття.

Більше 15-ти років літературну студію Гоголівського вузу очолював член Національної спілки письменників, поет і публіцист Олександр Астаф'єв – чудовий поет, який цього року номінувався на Шевченківську премію. Він зумів виховати цілу плеяду цікавих самобутніх українських письменників, серед яких Андрій Деркач, Анатолій Дністровий, Марія Столяр, Сергій Коноваленко, Олена Степаненко і цей перелік можна продовжувати.

Майже десять років студію очолював поет Олександр Гадзинський. Серед його вихованців члени Національної спілки письменників України Анна Малігон, Тетяна Вінник, переможці Міжнародного літературного конкурсу «Гранос-

ЯК СТАЮТЬ ПИСЬМЕННИКАМИ

Нещодавно вийшла друком нова книжка старшого викладача кафедри української літератури Т.О.Сидоренко. Книжка має наукову назву – «Море і старий». Наш кореспондент зустрівся з авторкою і попросила її відповісти на кілька питань:

– Шановна Тетяно Олексівно, а вітаю Вас із виходом «Моря і старого» – новим Вашим творчим набутком. Я знаю, що в книгарні «Масква» не так давно відбулася також презентація двох Ваших книг – «Архів емоцій» та вже названої. Розкажіть, бодай коротко, про історію написання найновішої книжки.

– Так, 21 травня відбулася моя друга презентація в «Маскві». Говорили про «Архів емоцій» та «Море і старий». «Море і старий» – це п'ята книжка у моїй літературній творчості.

Я довго виношувала концепцію книги, осмислювала власні ідеї й вирішила, що це буде дев'ять неканонічних новел. Чому дев'ять? Це має одне з улюблених чисел, бо воно, за різними повір'ями, є числом удачі. А неканонічність моїх новел тому, що не всі закони цього жанру мною в цій книжці дотримані. Кожен жанр має свої закони (канони). Дотримуватися їх у процесі творчості прагне кожен письменник. Проте в деяких моїх новелах обсяг та сюжетні особливості не відповідають канону. Наприклад, новела «Наташка і курка» має аж 68 сторінок. (При цьому мене втішає те, що шедевральною новелою Івана Франка «Сойчине крило» також неканонічна за обсягом). 2-8 новели моєї книжки – це зварійовані шматки текстів із моїх попередніх трьох книг: «Зсередини», «Чечевиця», «Балувана Галя». Можна сказати, що я сама над собою здійснила плагіат. Остання, дев'ята новела – це мій текст-мрія, тобто перспективний текст.

У ньому сьогодні багато чого лише заявлено на тематичному, образному та епізодичному рівнях. У майбутньому ця новела в мене переросте як мінімум до повісті. У маленькій анотації до книжки я написала, що персонажі моїх новел – це люди різні за віком, за статтю, за соціальним статусом, але всіх їх об'єднує спільна риса, спільне бажання – бажання втриматися на штормових хвилях житейського моря. Це хороше бажання. Бо в житті – не лише як на довгій ниві. У житті – ще й як у норовистому морі. Мені особливо дороча ця книжка, бо саме через неї я помітила своє творче зростання як прозаїка. Якщо для декого це, можливо, звучить нескромно, відповім шановним опонентам: скромність лише тоді може бути людською прикрасою, коли немає інших прикрас.

– Що Вас надихає писати книги? Як стають письменниками?

– Джерелом натхнення моєї творчості є мої думки, які дуже часто не дають мені спокійно жити, їсти, спати... Тоді я випускаю їх на волю, навіть вважаючи, що в такий спосіб розвантажуюсь від них, але на звільнене місце напливає інколи востраг більше думок, які хочеться вилеїяти, довести до розуму і відпустити в люди. Щодо побутових приводів, то їх – тьма тьмуца. Щодня, щогодини лізуть вони мені в очі й кричать: «Я перший, олітератур мене!» Мене надихає реальна картина світу з усіма своїми «інгредієнтами». Вона просить бути осмисленою, доведеною до художнього варіанту. Тому, як ви зрозуміли, письменниками стають дуже просто. Головне – поменше вигадувати, а лише чітко й зірко вдивлятися в реальність. І частіше, мабуть, не звикати до неї, аніж звикати...

– Ви радитеся з кимось щодо сюжету?

– Ні, не раджусь. Я всі рішення в житті звикаю приймати самостійно. А тим більше, коли мова йде про творчість. Я довго виношую в голові ту чи іншу ідею. Якщо відчуваю, що можу

щось забути, починаю заготовляти на своєму нетику так званий опорний матеріал: потенційні епізоди, сюжетні відгалуження, окремі фрази, інший матеріал. Він стає сюжетною та композиційною опорою, на яку я потім орієнтуюсь. Ось, наприклад, моя ще ненаписана книга вже має опорного матеріалу аж 16 сторінок. Це буде книга про старий Ніжин і про мого коханого Івана Величковського – барокового поета другої половини XVII століття, творчості якого я присвятила кандидатську дисертацію в 2003 році, але не захистила. Настав час реабілітуватися хоча б тому, що він (Іван Величковський) цього заслуговує. Це буде книга про ніжинські церкви, про духовне й побутове міське життя, культуру, колорит, а також – про ніжинську сучасність. Працюю над старожитніми джерелами, архівною інформацією, – все це роблю для того, щоб книжка була тематично обгрунтована й занурена в автентичну. А ось як писати, про кого – я ні з ким не раджусь. Керуюся своїми власними законами своєї власної творчості. Більше того, вважаю, якщо радитися, то можна розгубитися, розміняться

на п'ятаки, орієнтуючись на чийсь художній вподобання. Я не кажу, що це погано (радитися з кимось). Але я не орієнтуюся на реакцію оточення, це може завдати мені реалізувати свої ідеї.

– У Вас є підписані договори з якимись видавництвами?

– На відомі видавництва я ще не вийшла. Думаю, все ще попереду. Я патріот (як виявилось!). Мене влаштовує якість роботи ніжинських видавництв. Тим паче, можливість поліграфії сьогодні скрізь однакова – якість паперу, друк, технічне оформлення... А підписання договорів із відомими видавництвами... про це треба подумати...

– Ви вже маєте своїх шанувальників?

– Маю. Фанати з'явилися ще з часу виходу тієї синьогої книжечки 2011 року – неолітопису «Зсередини». Мене вже два роки впізнають люди. Впізнають і кажуть «Спасибі!» Одного разу, вибачте за побутовізм розповіді, я вносила сміття. І до мене підійшла дівчина, назвалася Регіною, і почала дякувати за мою творчість, а потім говорить, що двічі плакала над отією синьогої книжечкою. «Чому аж двічі?» – захоїлося мені перевести все на жарг. «Тому що двічі її прочитала». Ми з нею спілкуємося, і мені приємне її спілкування. Мене влаштовує людська реакція на мою творчість: дехто, перестрівши мене на коридорі в гоголівському чи в новому корпусі, дехто – прямо на вулиці чи в громадському транспорті, дехто – в телефонній розмові кажуть одне й те ж: «Обов'язково пишіть далі!» Мені приємні, да навіть потрібні такі рефлексії. Тому писатиму, доки писатиметься.

– У наступному навчальному році ви залишаєте університет. Чому? Він завждиє Вашою творчістю?

– Недавно я «сповіднулася» деяким колегам, що я відволікаюся на навчальний процес, тому в мене виходить тільки одна книга в півроку. Якби не працювала, то більше б написала. Але це звичайний викладацький гумор. Я пропрацювала в університеті 20 років. Вважаю, що сьогодні це оптимальне рішення – піти на наукову пенсію і зайнятися літературною творчістю, без якої я вже не уявляю свого життя. Кажуть, що люди не змінюються. Але, мабуть, це не про мене сказано. Я за кілька останніх років дуже змінилася в плані вибору своїх духовних пріоритетів та

по-справжньому улюблених занять. Все і всі навколо мене аж просить (просяться) стати літературними персонажами, символами, художніми деталями. Я не знаю, чому так. Більше того, я не знаю що таке муки творчості. У моєму розумінні це відсутність думок та ідей. З двома останніми категоріями – в мене навіть надлишок. Можливо, вони сотням чи тисячам людей призначались, а мені одній дістались... Не знаю... Мої думки – як блискавки, як феєрверк. Які з них я встигаю вгапувати в папір, тим судилося довше життя...

– До початку викладацької кар'єри ви працювали журналістом. Ніколи не шкодували, що залишили цю справу?

– Насправді не я обрала журналістику, а вона мене. Моє серце завжди для неї відкрите. Із журналістикою в мене серйозні стосунки, тому я постійно десь у ній задіяна: або в якихось київських газетах чи тижневиках, або в ніжинських. Крім давньої української літератури та фольклору, викладаю в нашому університеті так звані редакторські дисципліни: теорію і практику журналістики, історію зарубіжної преси, основи редакційно-видавничої справи, верстку... Практичний журналістський досвід дозволяє мені почуватися цілком вільно в процесі викладання названих курсів, хоча самі предмети дуже складні.

– Якщо Вам запропонують вийти за кордон як письменниці, Ви погодитесь?

– Якщо випаде така нагода, то, звичайно, поїду. Але тільки в ролі туриста. Мене приваблює й постійно цікавить чужа культура. Свого часу я відвідала 14 країн світу (рахую й колишній екс-республіку, а не лише західноєвропейські країни). Але я обов'язково повернуся додому. Я не можу прожити більше двох тижнів у чужому мовному оточенні. Колись їздила в Чехію з друзями, але більше одного тижня не змогла там прожити, хоча було з ким спілкуватися українською. Я вже давно зрозуміла, що мовне оточення для мене дуже багато важить. За кордон я можу поїхати за новими враженнями, емоціями, але з обов'язковим поверненням додому, бо тут я приросла, тут моя батьківщина, «тут мій пуп закопаний». Я ще кажу не заради «красного слівця». Уже п'ять разів протягом останнього півроку я відвідала свою малу батьківщину – Срібнянщину, куди мене кличе голос рідної землі. Я поїхала туди, дала лад батьківській хаті... Вже одинадцять років там ніхто не живе. Але я щороку туди приїжджаю і перед Великоднем даю хаті лад. До речі, новіші сусідські хати стоять зруйновані, майже розвалені, бо там ніхто не живе, а моя, хоч і старіша, але, в добрий час сказати, стоїть. Як той олов'яний солдатик... Стоїть і ніби аж посміхається, тому що я дала їй лад і внутрішньо, й довкола. Коли вже відїздила додому, вийшла з дверей, то мені здалося, що хата мене обняла за плечі, але я не обернулася, щоб хата не побачила сліз у моїх очах, – нехай краще знає, що мені весело й радісно, як у дитинстві.

– Наостанок, які б Ви поради дали сучасній молоді?

– Я вже в тому віці, коли поради даю або дуже рідко, або взагалі нікому нічого не раджу, тому що за кожну пораду я несу відповідальність, а порада може дати не те, на що сподівасяся. Можу дати тільки загальну пораду таку: треба жити радісно, позитивно заряджено, щоб відчувати себе промінчиком сонця і захищеним дитятком Божим. А більше ніяких порад я не знаю!

– Дякую за розмову. Бажаю творчої наснаги й реалізації Ваших творчих планів!

Крістіна Корнієнко, слухачка Центру суміжних професій (спеціальність «журналістика»)

СТОРІНКА «ПЕРЕКЛАДІТОРА»

Як уже зазначалося на сторінках «Alma mater», закінчився наш перший неофіційний міжуніверситетський студентський конкурс на кращий переклад з англійської вірша В.Девіса «Дозвілля» («Leisure»), який був ініційований нашим університетом. На жаль, студенти Київського національного університету імені Тараса Шевченка, Київського національного лінгвістичного університету і Кіровоградського державного університету, які теж були запрошені до конкурсу, проігнорували його. Зате Сумський державний педагогічний університет імені А.С.Макаренка відгукнувся аж 14 варіантами. За рішенням нашого журі конкурсу, перше місце посіла магістрантка факультету іноземних мов нашого університету Наталія Писаренко, друге місце – у сумчанки Дарини Чорної, третє – у студентки V-го курсу факультету іноземних мов НДУ Світлани Прискоки. Призери конкурсу нагороджені грошовими преміями та цінними призами, а решта учасників були відзначені грамотами за активну участь у конкурсі. Сподіваємося, що вони не зупиняться на досягнутому, і у них попереду – більш вдалі спроби.

Нині ми друкуємо текст оригіналу вірша В.Девіса і переклади студентів-переможців. Ось вони:

William Davis

LEISURE

What is this life if, full of care,
We have no time to stand and stare.

We have no time to stand beneath the boughs
And stare as long as sheep or cows.

No time to see, when woods we pass,
Where squirrels hide their nuts in grass.

No time to see, in broad daylight,
Streams full of stars, like skies at night.

No time to turn at Beauty's glance,
And watch her feet, how they can dance.

No time to wait till her mouth can
Enrich that smile her eyes began.

A poor life this is if, full of care,
We have no time to stand and stare.

Вільям Девіс

ДОЗВІЛЛЯ

Що за життя, як в нім одні турботи –
Такі, що навіть забуваєш хто ти?

Немає часу нам, щоб зупинитись
І все навколо гарно роздивитись.

І часу нам підгледіти немає,
Як білочка горіх в дупло ховає.

І часу глянути не вистає,
Як зорями струмок під сонцем сяє.

Як юна дівчина виходить танцювати, –
Танком немає часу милуватись.

Танком немає часу милуватись,
Й у відповідь усмішки дочекатись.

Убогий світ, як в нім лише турботи –
Такі, що навіть забуваєш, хто ти!

*Переклала Наталія Писаренко,
магістрантка НДУ (перша премія)*

ДОЗВІЛЛЯ

Що за життя, як в денній метушні
Поглянути немає часу, ні!

Немає часу під гіллям стояти,
Цей світ, як звірі й птахи, споглядати,

Побачити, ідучи лісом пішки,
Як білочки приховують горішки;

Побачити удень, примружив очі,
Повні зірок струмки, як небо опівночі;

Помилуватися красою на хвилинку,
Як у танку мелькають ніжки безупинку;

Немає часу вловити на вустах
Ту посмішку, що блиснула в очах.

Нещасне те життя турбот і метушні,
Як споглядати світ немає часу, ні!

*Переклала Дарина Чорна, Сумський
університет (друга премія)*

ДОЗВІЛЛЯ

Що за життя, як зупинитись
Немає часу, щоб роздивитись: –

Як білка по гілках стрибає,
І як горіх в дупло ховає,

І, ідучи неспішним кроком,
Світ озирнуть спокійним оком;

Побачить, літом ідучи,
Зірки в струмку, як уночі;

Побачить дівчину струнку,
Красу небес в її танку, –

Як лиш очима усміхнеться, –
І тут же усміх уст торкнеться.

Життя – пусте, як зупинитись
Не можна, щоб все роздивитись.

*Переклала Світлана Прискока,
студентка V-го курсу НДУ (третя
премія)*

Спробуйте й ви перекласти! Це цілком
можливо, тільки треба гарно поморочити
собі голову, пройти через так звані «пере-
кладацькі муки» (М.Флорін).

А ось ще дві спроби перекладу цього ж
самого вірша, виконані не студентами. Ми
подаємо їх без підписів і просимо читачів
надати рейтингову оцінку перекладів.

ДОЗВІЛЛЯ

Життя в турботах – не життя:
Якесь шалене маяття,

Що не дає нам зупинитись
І на світ божий подивитись

Безжурно: як вівця, корова,
Як білка, що живе в діброві;

Побачить сонце у струмках,
Нічне небо у зірках,

Та озирнутись на Красу,
На ніжки в танці, на косу,

Помилуватися устами
Й чаруючими нас очами;

Життя в турботах – божевілля,
Як немає часу на дозвілля.

Анонім № 1

ДОЗВІЛЛЯ

Що за життя, як в денній непокої
Немає часу тішитись красою?

Мрійно стояти в затінку кленовім, –

Як на лугах овечки і корови;

Побачити в лісних зелених травах
Де білочка горішки захвала.

Схилитись над струмком, примружить очі,
Бачить зірки, – як в небі опівночі;

Оглянувшись услід, аби я міг
КРАСУ відчути в танку миліх ніг,

Аби жадане слово хоч на мить
У позолоті посмішки вловить.

Бідне життя, як в буднях непокою
Немає часу тішитись красою.

Анонім № 2

ВІЛЬНИЙ ЧАС

Жаль – нема Часу чи не хочем
Дать волю витріщеним очам!

Нам ніколи, де квітне гречка
стать, як задивлена овечка;

знов ніколи з вікна машини
узріть джмеля на конюшині

або за перехрестям міста
глянуть, як грає річка чиста;

чи похапцем під час пробіжки
зиркнуть на гарні чийсь ніжки,

й нема часу відчути едванті
уста красунь в усмішці звабній.

Часе життя! Ти там, де хочем
дать радісно розкритись очам.

Переклав Анонім № 3

ВІЛЬНИЙ ЧАС

Знай: збіднене життя твоє, якщо ти
У ньому маєш лиш одні турботи! –

Немає часу під деревом спинитись,
І мудрим птахом світ цей роздивитись;

І часу нам підгледіти немає,
Як білочка горіх в дупло ховає;

Посидіть край струмка, примружив очі:
Він мерехтить, мов зорі опівночі!

Немає часу на хвилю зупинитись
Щоб на танок красуні подивитись

І дочекатись, доки карі очі
Сяйнуть тобі тим усміхом дівочим;

Обкрадене життя твоє, якщо ти
У ньому маєш лиш одні турботи!

Переклав Анонім № 4

*Керівник перекладацької студії
студентів НДУ Іван Харитонов*

ЛІТЕРАТУРНА СПОРІВКА

«90-60-90»

ЗНОВУ ВОНИ!

Що стосується мене, то коли я бачу хруща, я завмираю. Мене охоплює жах, кидає в холодних піт і починається паніка. І це тільки тоді, коли бачу його мертвим!

Весною хочеться погуляти довше, а я не можу. У мене перед очима – цей жук. Фу, яка бридота! Російською він – «майський жук», а українською – ХРУЩ! ще краще. Це, напевне, від того, коли на ньо-

го наступаєш – а він хрустить. Б-р-р-р.

Здавалося б, якийсь там маленький жучок і я – людина. За великим рахунком, він повинен мене боятися, а аж ніяк не навпаки.

Ну чому не можуть літати «сонечка» або метелики? Вони ж набагато миліші і не гудуть над вухом. Я через цих жуків не люблю травень.

Так, у мене були спроби побороти страх. Я ставила собі в комп'ютері на заставку фото хруща і потихеньку звикала до нього; друзі ловили мені їх в банку і я детально розглядала. І мені вони навіть здалися менш потворними, оскільки я, нарешті, змогла їх роздивитися не тільки в польоті, коли він летить тобі прямо в лоб.

Мені просто вже соромно ходити і боятися хрущів. Якщо у мене вже зараз на нього така негативна реакція, від якої мене переповнює жах, то що буде далі? А страх все росте і не можливо терпіти!

Хоч одне радує. Що є такі люди, які теж бояться хрущів.

Коли ти йдеш зі своїм другом, який їх теж боїться, чомусь стає не так страшно.

Я пообіцяла собі, що наступного року візьму хруща в руки. Адже треба долати свої страхи!

Олександра Алямова, випускниця спеціальності «журналістика» Центру суміжних професій

«90-60-90» всім здається що цей вираз має лише одне значення. Але ні! Наприклад, у мене воно аж ніяк не асоціюється з ідеальною фігурою. У мене 90-60-90 – це далеко не мої параметри, а мої оцінки в «заліковці». А місцями і 60-90-60. Ні, ну для мене залишається загадкою, навіть таємницею як можна досягти 90-90-90. Ну з параметрами зовсім просто – тут допоможуть у досягненні цієї мети тортки, кексики, піца за 4,35 і ще маса всього. Цю мету легко досягти, а головне приємно як. А от із «заліковкою» складніше, тут

потрібно гризти такий чи то фрукт, чи то овоч, як граніт науки. Не можу сказати, що він гіркий чи неприємний на смак. Але знаєте, все КОРИСНЕ – не дуже смачне, цибуля, морква, риб'ячий жир. Та все ж головна перевага всіх цих

продуктів у тому, що вони потім добре вплинуть на здоров'я. Ну бачите, як просто в навчанні – все так, як у кулінарії. Раз помучишся, скривишся, зате потім здоровим будеш, а там гляди і звикнеш або сподобається. Усе геніальне – просте.

Хм, щойно зловила себе на думці, що останнім часом пишеться тільки про навчання. Мабуть, це через те, що для мене, і не тільки, це найактуальніша тема. Вийшовши з університету чи з гуртожитку, коротше кажучи, занурившись у потік студентів, тільки і чуєш про несправедливість, яка панує скрізь. Можу дати вам корисну пораду – гризть побільше такого «чи то фрукта, чи то овоча» як граніт науки, і здоров'я згодом покращиться, а вся несправедливість не залишить і сліду.

Арина Варнавська

Про музу, творчу кризу та Сальвадора Далі

Творча криза повністю мене пришила. Де поділась та тітонька, яку прийнято називати Музою (з великої букви однозначно)? Мабуть, вона занадто довго сиділа поруч мого ліжка без діла, мабуть, довго чекала, а можливо у неї просто з'явився дефіцит уваги. Пішла вона від мене явно з незадоволеною потребою бути соціально корисною. А може я її просто не помічаю, може це з нею я веду постійні діалоги, адже вона завжди була мудрішою за всіх, з ким доводилося коли-небудь вступати в полеміку. У тандемі з нею я описувала філософські питання, вона диктувала мені вдалі рядки, з нею я обдумувала концепцію своїх творів, ВОНА підказувала, бавилася зі мною. Вона завжди була такою юною, блідолицею, фарфоровою, веселою, в її очах була вся патока і смола. А зараз, я боюсь, вона стала куди зліша, а в очах тільки жорстка сталь... Куди ти пішла від мене? Я ж не зрадила тобі. Кого ти надихаєш зараз? Образилася?

Досить... досить сидіти і обдумувати все це, починаю діяти! Беру за традицією улюблену ручку, відкриваю записник,

гортаю попередні записи, можливо, там знайдеться хоча б частинка натхнення. Переглянула, посміхнулася, щось згадала, перед очима миттю постали спогади, як екранізація історичного роману, актори гарно пам'ятають свої ролі... Не подіяло, тільки загострилось. Так, знаходжу чистий аркуш. З чого почати? Тільки потік несвідомого. Маленький струмочок свідомості впав у море мого ід. Такі картини не навідували навіть Сальвадора Далі. Але, принаймні, йому це принесло користь та зробило відомим дивакуватим художником. А мені, мені поставлять діагноз мої викладачі та занадто розумні одногрупники. Фрейд би плакав, довелось би йому мати таку пацієнтку, а на пару з ним Юнг і Адлер.

А може, варто зробити перерву. Стоп, яка перерва, а як же мрії. Як я буду дивитись в очі собі тридцятирічній. Винною вона зробить мене, тільки на десять років молодшу. Як Ленін колись вигадав «общества чістих тарелак», так я заборосяю «общество чістих листів».

Дарина Шпитяк, випускниця спеціальності «журналістика» Центру суміжних професій

ALMA MATER

Засновник — колектив Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя

Газета виходить українською мовою раз на місяць окрім липня і серпня. Обсяг 2 друк.аркуш.

Тираж 900 примірників.

Свідоцтво про державну реєстрацію ЧГ 442-91ПР

РЕДАКЦІЙНА РАДА

Голова редакційної ради – Олександр Забарний

Редактор: Наталка Ландар

Члени ради: Григорій Самойленко, Віталіна Скороход, Анна Парубець, Ірина Кириченко, Роман Приходько, Ірина Панченко

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 16602, м.Ніжин Чернігівської обл., вул. Крапив'янського, 2, університет, новий корпус, кімната № 213, внутрішній телефон 10-39, email: almamater.ndu@gmail.com

Комп'ютерна верстка, набір та макетування: Наталка Ландар

Віддрукована у Видавництві НДУ імені М.Гоголя
Замовлення №29